

Henri istui yksin työhuoneessaan pöydän ääressä. Hän selaili pöydällään olevaa Tonin antamaa kansiota juoden assistenttinsa hänelle tekemää kahvia. Hän ei voinut kieltää ettei Tonin oikeana kätenä toimimisessa ollut joitakin etujakin vaikka se tarkoitti myös sitä että Toni antoi hänelle haastavimmat tehtävät. Hän oli käyttänyt neljätoista vuotta elämästään ITT:ssä toimimiseen ja oli kolmekymmentäviisi vuotiaana nuorin apulaisjohtaja ITT:n historiassa. Tosin sen historia ei ollut kovinkaan pitkä. Hän ei voinut kieltää olevansa kunnianhimoinen tavoitellessaan parempia asemia järjestön sisällä mutta hän tahtoi tehdä parhaansa Suomen eteen ja uskoi olevansa suhteellisen hyvä siinä. Mutta nyt hän oli kohdannut arvoituksen johon ei ollut varma löytäisikö ratkaisua. Toni oli määrännyt Henrin johtamaan Hailuodon operaatiota ja myös selvittämään päämajan edustalla tapahtuneen ammuskelun. Hailuotoon oli lähetetty kaksi agenttia mutta he eivät olleet lähettäneet minkäänlaista raporttia operaation etenemisestä. Kirkonkylässä oli ilmoitettu kuuluneen laukauksia mutta Henri oli ilmoittanut poliisille agenttien läsnäolosta jotta nämä eivät keskeyttäisi operaatiota. Hän otti kulauksen kahviaan ja käänsi kansion seuraavalle sivulle. Valvontakamerat eivät olleet saaneet nahkatakkimiehen kasvoja nauhalle ja sivulle kiinnitetyissä kuvissa näkyi ainoastaan miehen selkä. Nahkatakkimies oli vetänyt piponsa syvälle päähänsä, jonka takia heillä ei ollut edes tietoa siitä oliko ampujalla hiuksia. Yritettyään tappaa Gustavin hän oli paennut paikalta ennen kuin vartijat saivat hänet kiinni. Miehen uskottiin saaneen turvapaikan jostain lähistöjen talosta jota Henrin ei ollut vaikea uskoa sillä lähes jokainen suomalainen olisi ollut iloinen Gustavin kuolemasta, paitsi hän ja hänen järjestönsä tietenkin. Henri ajatteli naurahtaen asian ironialle. Järjestö joka vastaa Suomen turvallisuudesta pyrkii suojelemaan suomalaisen murhaajaa. Henri ei ollut varma halusiko Gustavin kuolevan. Gustav oli murhannut suomalaisen poliisin kylmäverisesti mutta samaan aikaan Henri ajatteli pojan vanhempia, jotka olivat todennäköisesti järkyttyneitä ja pelästyneitä poikansa puolesta. Heillä oli niin vähän tuntomerkkejä ettei Henri uskonut heidän mahdollisuuksiinsa löytää nahkatakkimiestä. Mietteliäänä Henri joi kahvimukinsa tyhjäksi juuri kun hänen ovensa aukesi ja pitkä tummaihoisen ja mustahiuksinen nainen astui sisälle hänen huoneeseensa kädessään kasa papereita. "Sandra." Henri tervehti laskiessaan mukinsa takaisin pöydälle. Sandra ojensi paperit hänelle ja Henri alkoi selaamaan niiden läpi. "Yksi kuulusteltavista on saapunut. Niklas Ahasen vaimo Eeva Ahanen. Kutsunko hänet sisään jotta voit keskustella hänen kanssaan?" Sandra kysyi. "Kyllä kiitos. Toivottavasti hän voi valaista tätä asiaa hieman." Henri vastasi ja Sandra käveli ulos huoneesta. Henri etsi paperien seasta sen joka sisälsi Niklas Ahasen tiedot ja alkoi tutkimaan sitä kun ovi aukesi uudestaan ja Sandra astui sisälle tärisevän ja hieman pelokkaan näköisen vaaleahiuksisen naisen kanssa. "Istu alas ole hyvä." Henri sanoi viitaten pöytänsä edessä olevaan tuoliin. Eeva istui tuolille vilkuillen ympärilleen. Sandra sulki oven ja jäi seisomaan huoneen reunaan. Henri tutki Eevaa hetken katseellaan. Eeva oli lyhyt ja laiha mutta omalla tavallaan viehättävä. Hän pani merkille Eevan tummat silmäanaluset tämän katseen kimpoillessa ympäri huonetta ja lopulta pysähtyessä katsomaan häneen. "No niin... aloittakaamme." Henri sanoi hymyillen Eevalle rauhoittavasti. "Kauanko olit ollut naimisissa Niklaksen kanssa?" Hän kysyi pyrkien kuulostamaan mahdollisimman lempeältä. Hän ei ollut varma oliko Eeva parhaassa mahdollisessa tilassa tulla kysellyksi vastikään kuolleesta miehestään. Eeva istui hetken hiljaa paikoillaan ja vastasi sitten. "Olemme... olimme olleet naimisissa kuusi vuotta. Menimme naimisiin puolitoista vuotta tapaamisemme jälkeen." Eevan silmät alkoivat kostumaan. "Oliko teillä lapsia yhdessä?" Henri kysyi katsoen Eeva surullisena tämän puolesta. Eeva alkoi tärisemään voimakkaammin vastatessaan. "Ei ollut. Me suunnittelimme adoptiota. Se oli tarkoituksena tehdä seuraavana vuonna." Henri nyökkäsi ja katsoi sitten hetken paperia, jossa luki ne niukat tiedot joita heillä oli

Niklaksesta. "Tietojemme mukaan miehenne toimi kuusi vuotta armeijassa kunnes yllättäen lähti." Eeva nyökkäsi. "Ammuskelun aikana hän käytti armeijan kalustoon kuuluvaa Glock 17 pistoolia jonka käyttöön olisi tottunut armeijassa. Osaatko sinä kertoa mistä hän sai aseensa haltuunsa?" Eeva pudisti päätään ja vastasi itkuisella äänellä. "Hän ei tietääkseni omistanut aseita enkä minä tiedä ketään jolta hän olisi voinut saada haltuunsa aseensa." Henri nyökkäsi miettiäänä ja kysyi sitten Eevalta jännittyneenä. "Oliko Niklaksella taipumuksia väkivaltaisuuksiin tai mielentilan äkillisiin muutoksiin?" Eeva nyyhkytti äänekkäästi vastatessaan. "Ei. Hän ei ikinä kohdellut minua huonosti, hän oli aina lempeä. Mi... minä en ymmärrä miksi hän teki niin. Miksi hän jätti minut yksin." Kyyneleet alkoivat valumaan pitkin Eevan poskia ja hän hautasi kasvosensa käsiinsä. Henri avasi yhden pöytänsä laatikoista ja nappasi nenäliinapaketin jonka ojensi Eevalle. "Ei hätää. Enää muutama kysymys jäljellä, sanokaa kun jatkamme." Henri sanoi pyrkien rauhoittamaan Eevaa. Eeva kuivasi silmänsä sekä niisti ja istui sitten hetken hiljaa kunnes nyökkäsi Henrille, joka kysyi seuraavan kysymyksen. "Sinä päivänä kun Niklas kuoli, tapahtuiko mitään erikoista. Käyttäytyikö hän kummallisesti tai sanoiko hän jotain siitä mitä aikoi tehdä?" Eeva istui hetken hiljaa, miettien ja vastasi sitten hiljaa. "Kyllä. Hän tuli kotiin illalla mutta ei suostunut puhumaan minulle. Hän vain istui keittiön pöydän ääressä nojaten käsiinsä täristen. Kysyin mikä hänellä oli mutta hän ei vastannut. Lopulta hänen puhelimensa soi. Hän ei vastannut mitään soittajalle, vain sulki puhelimen ja jätti sen pöydälle lähtiessään. Hän ei sanonut minulle sanaakaan." Eeva sanoi alkaen taas itkemään ja alkoi pyyhkimään silmiään. "Hänen puhelimestaan saattaa löytyä jotain meitä auttavaa tietoa. Voitko tuoda sen tänne?" Henri kysyi. Eeva nyökkäsi katsomatta hänen. "Tapasiko Niklas ketään uusnatsi ystävästään päivinä ennen murhayritystä?" Hän kysyi laskiessaan Niklaksen paperin takaisin pinoon. Eeva antoi nenäliinan pudota maahan kohottaessaan katseensa häneen. Eevan silmissä ei enää ollut kyyneleitä ja hänen kasvoiltaan ei heijastunut surua vaan pelkkä hämmästyminen. "Uusnatsi ystävästään?" Eeva toisti järkyttyneen kuuloisena. "Mutta... eihän Niklas ole Uusnatsi." Henri tuijotti Eeva hämmästyneenä ja todennäköisesti lähes yhtä järkyttyneenä kuin Eeva itse. "Niklas ja neljä muuta hyökkäsivät Gustavia kuljettaneen auton kimppuun Uusnatsi kulkueen riveistä." Henri sanoi tarkkaillen Eevaa. "Niklas saattoi olla monia asioita mutta jos jotain hän ei ole niin Uusnatsi. Oin hänen kanssaan seitsemän vuotta, kai minä tietäisin jos hän olisi osa Uusnatseja." Eeva totesi järkyttyneen mutta myös hieman vihaisen kuuloisena. Henri nyökkäsi ja nousi seisomaan Eevan tehdessä samoin. "Kiitos avustanne. Jos voitte toimittaa Niklaksen puhelimen tänne jo huomenna siitä olisi paljon apua." Henri ja Eeva käittelivät, jonka jälkeen Eeva käveli nopeasti ulos huoneesta. Henri istui takaisin tuolilleen miettiäänä samaan aikaan kun Sandra sulki oven uudelleen ja astui eteenpäin. "Onko mahdollista että osaa hyökkääjistä kiristettiin?" Sandra kysyi Henriltä joka naputti hetken pöytänsä ja vastasi. "Ehkä, siitä me yritämme ottaa selvää. Selvitä kuka johti sitä kulkueita ja tuo hänet minun luokseni kuulusteltavaksi." Sandra nyökkäsi ja käveli ulos huoneesta jättäen Henrin yksin ajatuksiinsa. Hän istui hetken paikoillaan selaten muiden ampujien tietoja kunnes hänen assistenttinsa astui sisälle hänen huoneeseensa. "Agenttimme Hailuodosta soittaa. Asia on kuulemma todella kiireistä ja hänen täytyy puhua tehtävän johtajalle. Yhdistänpö puhelun sinulle?" Henri nyökkäsi ja hänen assistenttinsa käveli pois. Hetken päästä hänen toimisto puhelimensa soi ja hän vastasi siihen. Henri kuuli Mikaelin innostuneen äänen nopean puheen. "Lähetämme tarkan raportin myöhemmin mutta nyt meillä ei ole paljoa aikaa. Epäilemme että Eetu oli tehnyt jotain jonka takia hänet murhattiin ja uskomme että Eetun toverilla on enemmän tietoa ja pyrimme pidättämään tämän kuulustelua varten. Eetun toveri on aseistettu ja murhasi yhden Suomalaisen tutkintamme aikana. Tiedämme missä hän on ja pyrimme vangitsemaan

hänet illalla mutta pyydämme että te järjestätte poliisipartioita kaikille Hailuodon pääteille ja lautalle ettei hän pääse pakoon. Epäilen että hän saattaa kyetä ratkaisemaan koko jutun jos me nappaamme hänet ja mehän muuten nappaamme. Me piru vie nappaamme hänet!”